

Pre stretnutie maturantov (1962 – 2012)

- *Bohovia, ktorým slúžime, vytesávajú svoje meno do našej tváre* (Swelt Murden).
- *Dbajme, aby nám staroba neurobila vrásky na duši* (M. Montaigne).

Ani veriť sa nechce, že tak veľa rokov uplynulo tak rýchlo. Už sa možno ani nespoznáme. A predsa sme prežili kúsok života dost' blízko seba na strednej škole v Topoľčanoch. Odvtedy pribudli vrásky a ubudlo vlasov, zmenili sa spoločenské pomery, zmohutneli telá a zväžnel duch. Kdesi sme čosi postrácali, možno aj zmeškali správny vlak, pozabudli už aj na vlastné deti, pomysleli na nové hroby. Život nás naučil zápašiť, pokornieť, závidieť i ticho zaplakať. Prezrel už talent, búrky poprevracali charakter. Skúška dospelosti vyrchala do stratosféry nečakaných skúseností. Zostarli sme na starosť iných. Niektorí nás už opustili do pustatiny večnosti. *Každý z nás je sám; niekedy nás zbavuje opustenosti láska, náruživosť, možno tvorivé momenty, ale tieto triumfy života sú len neveľkými škvrnami svetla, kým koniec cesty je ponorený do tmy a každý z nás umiera osamotený* (Cb. D. Snow).

Priatelía, dnes sme jedno v jednej snahe. / Dnes spojuje sa všetka naša práca. / Na vysnívanej veľkej protiváhe. / Čo po tom, že náš vlastný dar sa stráca? / Čo po tom, že sme všetko odovzdali? / Čo po tom, že z nás niekto vykrváca? / Urobili sme iba, čo sme mali. / Urobili sme iba, čo sa dalo / a ostatné sme Bohu zanechali. / Týči sa stále vysoko jak bralo / slz našich bašta, našej krve láva: / nie je to dosť, no nie ani málo (úryvok z básne *Testament* od K. Strmeňa).

Neradi myslíme na smrť, tú jedinečnú istotu pozemských snažení. Ešte stále máme možnosť žiť a konať s vedomím záväznosti k ideálom pravdy, dobra a lásky. *Ale kým tu sme na slnečnom svete, / dni sú jak sviatky / a bohatstvom je všetko, aj ten žiaľ, / aj úsmev, tajne zakrývaný vejárom, / aj slza matky. / A hodno žiť a Boha chváliť hlasite: / žiješ, aby si miloval.* (úryvok z básne *Posolstvo* od K. Strmeňa)

Rozvážnu odvahu, zdravie tela a pokoj duše, súlad v rodinách, radosť v očiach detí, úsmev na perách aj po prehrách vám praje **Dušan Jedinák.**

P.S.

*Urobili sme iba, čo sme mali.
Urobili sme iba, čo sa dalo
a ostatné sme Bohu
zanechali.*

(K. Strmeň, 1921–1994)

